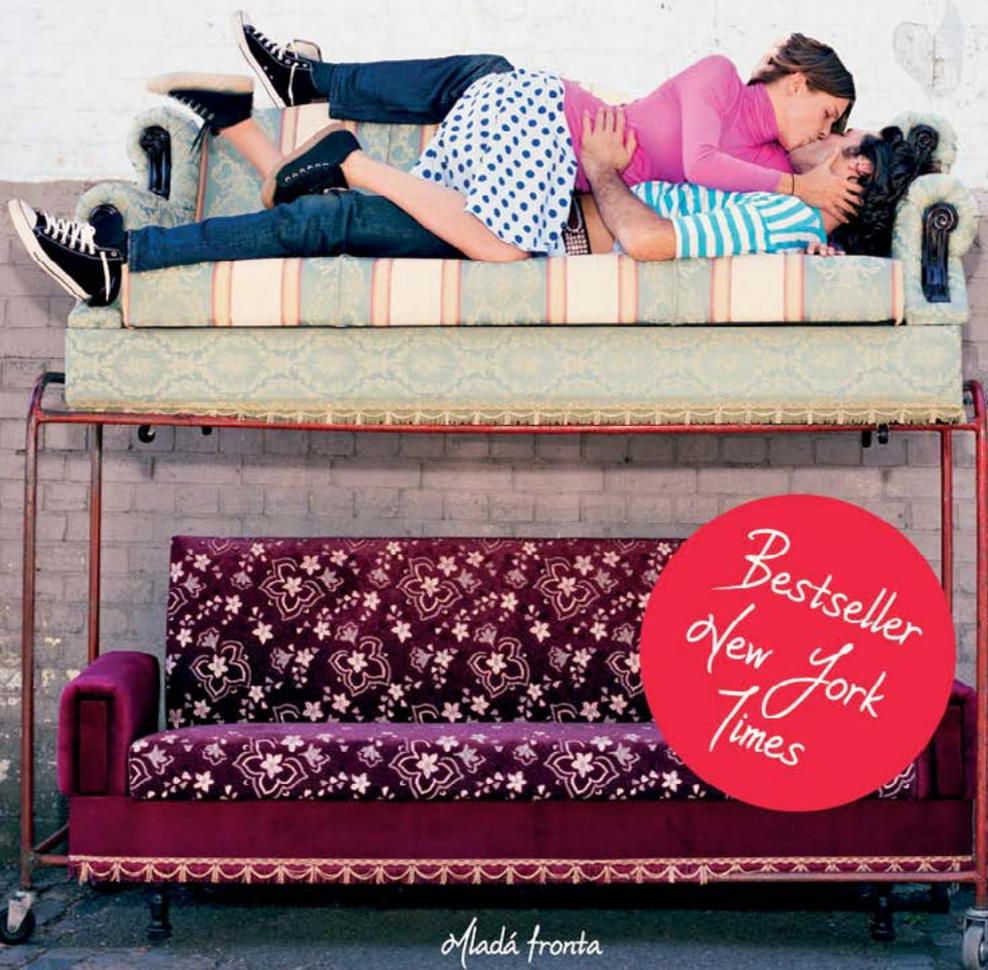

R. L. Mathewsonová

Dohoda s láskou

Když pan Božský hledá
slečnu Dokonalou...

Mladá fronta

EROTIC

R. L. Mathewsonová

Dohoda s láskou

Mladá fronta

Přeložila Martina Vondráčková

Kapitola 1

„Ty blbá krávo! Zničilas mi život!“

„Paní Sandsová, počkejte!“ vykřikla Zoe a rukama si chránila obličej, jak se snažila zacouvat do své malinké kóje. Ale jediné, čeho dosáhla, bylo to, že narazila do laciné šedivé plastové přepážky, takže neměla té pekelně rozzuřené ženské s extra velkým ledovým kafem v ruce, které si Zoe koupila sotva před deseti minutami a které teď letělo přímo na ni, kam uhnout. „Prosím, ne–“

Její slova přerušilo překvapené zalapání po dechu, když jí tři čtvrtě litru ledové dávky tolik potřebného kofeinu přistálo na tváři, na krku a na hrudi a okamžitě ji celou zmáčelo.

„Za to, cos provedla, zaplatíš!“ zavřískala paní Sandsová, zatímco zvedala ruku, aby mohla Zoe ještě jednu vlepít. Naštěstí tou dobou už někdo, pravděpodobně pan Sands, zavolał ostrahu a ti dva velcí udělaní chlapi, co je každý den mýjela ve vstupní hale, paní Sandsovou popadli a odtáhli dřív, než mohla splnit výhrůžku, kterou sliboval její vražedný pohled.

„Krávo!“ vykřikla ještě paní Sandsová a snažila se vrhnout na Zoe, i když už ji ochranka vyváděla z desátého patra. Nepřestávala kolem sebe kopat a chrlit sliby o odplatě.

Zoe se roztřesenou rukou natáhla pro svou rozviklanou kancelářskou židli. Opatrně se posadila, tak aby na levém předním kolečku nespočívalo moc váhy. Když se židle tentokrát nerozpadla a ona neskončila zase zadkem na zemi, pomyslela si, že má štěstí.

„Říkal jsem ti, ať držíš jazyk za zuby,“ prohodil znuděně John, ten kretén kanceláře, když procházel kolem Zoeiny kóje.

Jo, to jí opravdu říkal a ona by si v duchu nejradši nafackovala, že ho neposlechla. Se zaúpěním složila hlavu do dlaní a přemítala, jestli by si někdo všiml, kdyby dnes odešla o chvílku dřív. Jasně že všiml, pomyslela si nešťastně. Jejich skrbličtí manažeři sledují své zaměstnance

jako ostríží, nikdy jim nic neunikne. Jsou připravení zaútočit při sebemenší chybě.

Už by nespočítala, kolikrát dostala důtku za „neekonomické užívání kancelářského vybavení“. Za to, že používala kancelářské sponky jenom jednou, že ty dvě minuty, co byla na záchodě, nechávala zapnutý počítač, za to, že vyhazovala papír namísto toho, aby ho využila jinak. Její nejoblíbenější přečin ovšem byl, že na štos papírů používala víc než jednu svorku. Kdyby se pokusila odejít byt o jedinou minutu dřív, zjistili by to a příští týden by jí naložili dvakrát tolik práce, aby nahradila čas, který jim, jak byli přesvědčeni, dlužila.

Po třech dlouhých letech byla příliš unavená na to, aby se hádala, nebo aby jí na tom vůbec záleželo. Teď už se smířila s tím, že přesně v půl deváté zasedne za stůl, odpracuje si osm a půl hodiny včetně neplacené přestávky na oběd, jak se od ní vyžaduje, a pak jde domů, do svého nového pekla, které pomalu začíná nenávidět.

Přede dvěma měsíci, když ji její domácí bez velkých cavyků vyhodil z bytu, aby tam mohla bydlet jeho osmnáctiletá dcera se svým dvaatřicetiletým přítelem, zoufale hledala nějaký přijatelný byt, který by si mohla ze svého ubohého platu dovolit.

Když našla pronájem v krásném dvoupatrovém řadovém domku ve slušné čtvrti, který stál o dvě stovky míň než její původní byt, byla nadšená a hned po něm chňapla s nadějí, že se začíná blýskat na lepší časy. Ale měla být chytřejší, vždyť takhle jednoduché to neměla nikdy.

Prvním varováním mělo být, že v sousedním bytě bydlel synovec majitelky. Za ta léta řešila obdobnou situaci tolikrát, že jí mělo být hned jasné, že z toho budou jen potíže. Příbuzní domácích jsou drzejší, hlučnější a mají pocit nadřazenosti, díky kterému věří, že je v pořádku dělat ostatním nájemníkům ze života peklo. Brzy se naučila, že nemá smysl stěžovat si domácímu, když jeho děti pořádají celonoční večírky, když se překřikují až do tří do rána nebo když jí jeho vnoučata házejí do schránky vodní bomby. Výsledek za to prostě nestojí.

Když její nový souseď začal parkovat svůj pick-up napůl na jejím parkovacím místě, takže neměla jinou možnost než nechávat auto na ulici a riskovat pokutu, zatnula zuby a nechala to plavat. Měla dost zkušeností na to, aby jí bylo jasné, že stížnosti jí nepomůžou. Kdykoliv udělal něco, co ji vytočilo, jako když jí ukradl noviny, nechal televizi vyřvávat celou noc nebo nanosil bláto do jejich společné chodby

a zablátil jí celou rohožku s roztomilými štěňátky, kousla se do rtu a byla zticha. Myslela přitom na to, že i s tímhle pitomcem, kterého má za souseda, je domek tím nejlepším místem, kde kdy bydlela.

„Co tu ještě děláte?“ vytrhl ji náhle z myšlenek drsný hlas.

Zoe vzhledla s obavou, že uvidí paní Sandsovou připravenou na druhé kolo. Místo toho spatřila jejího manžela, jak stojí při vstupu do její kóje a znechuceně ji pozoruje. To nečekala, vzhledem k tomu, že to byla ona, kdo odhalil, že za posledních šest let bylo zpronevěřeno pět milionů dolarů, a našla důkaz, který s krádeží spojoval paní Sandsovou. Na druhou stranu chápala, že je naštvaný, když ho podrazila vlastní žena.

„Ptal jsem se, proč tu pořád jste, slečno O'Sheaová. Váš pracovní poměr byl ukončen před hodinou. Očekával jsem, že okamžitě odejdete,“ pronesl chladně.

„C-cože?“ vyhrkla Zoe a rychle vyskočila na nohy. Příliš rychle. Židle se s hlasitým zaúpěním převrátila, dvě kolečka odpadla a odkulácela se kamsi pod stůl. „Proč jsem dostala výpověď?“

Nedávalo to smysl. Většina šéfů by přece ocenila, že odhalila krádež v jejich firmě, nebo ne? Nečekala, že bude zrovna štěstím bez sebe, ale trocha vděčnosti by neškodila, zvláště teď.

Pan Sands s povzdechem kývl na jednoho z členů ostrahy, kteří před chvílí odvěkli paní Sandsovou, aby přistoupil blíž. Zoe automaticky couvla zpátky.

„Prosím, odvedte ji, než tu zdemoluje půlku kanceláře,“ nakázal mu pan Sands znuděně a o krok ustoupil.

Zdemolovat půlku kanceláře? Znechuceně se podívala na židli, která jí po tři roky způsobovala jenom potíže a kterou už držela pohromadě převážně lepicí páska. Než mu stačila říct, že tu židli už rozbitou dostala, držel obrovitý člen ostrahy v jedné ruce její obnošenou černou kabelku, v druhé pevně svíral její paži a táhl ji k výtahu.

„Hej!“ vykřikla, zatímco v marné snaze zastavit ho se vši silou pokoušela zarýt nohy do laciného, jako papír tenkého koberce. „Proč mám padáka?“ zeptala se a snažila se zachytit stěny jedné z kójí, ale strážný ji odtrhl. V zoufalství se vrhla na další. Zatracený laciný plastový zdi! pomyslela si, když jí ruka ze stěny sklouzla.

„Nechápu, proč mě vyhazujete. Já nekradla!“ křičela, když ji vlekli do výtahu. Natáhla se a strčila ruce do dveří, aby se nemohly zavřít a ona dostala svou odpověď.

Pan Sands pokrčil rameny. „Protože jste to měla odhalit dřív,“ odsekl a úplně ji tím odrovnal. Ruce jí povolily, výtah se zavřel a její život se rozpadl.

Co teď bude do háje dělat?

„Měla jste držet jazyk za zuby,“ zamumlal strážný.

Zoe si nešťastně povzdychla. „Já jsem fakt blbá.“

„Jo.“

„Prosím, *prosím*, neparkuj na mém místě,“ opakovala si Zoe, když pomalu zatáčela za roh. A zatímco se usilovně snažila mžourat skrz liják venku, přála si, aby uměla vyměnit nebo alespoň dočasně opravit stěračce.

O chvilku později zastavila před svým domem... alespoň doufala, že to je její dům. S malým zaúpěním stáhla okýnko u řidiče a snažila se necuknout sebou, když se ozvalo zaskřípání. Jakmile bylo dole, Zoe se vyklonila, aby viděla, jakou má dům barvu. Nebyla to ta správná barva, ale aspoň teď věděla, že stačí popojet jen o dva dál.

Vtom kolem prosvištělo auto, projelo velkou louží a celou ji ohodilo. Dnešek už nemůže být horší, pomyslela si se zoufalým povzdechem, zatímco si vytírala bláto z očí. Ale o pár vteřin později, když za ní někdo začal troubit, se ukázalo, že může. S rezignovaným povzdechem se znovu rozjela, ale evidentně ne dost rychle podle lidí za ní, kteří se rozhodli projevit svou nespokojenost s jejím popojížděním hlasitým troubením.

Po dni, jaký měla za sebou, ji nepřekvapilo, když spatřila Trevorův pick-up zaparkovaný uprostřed krátké příjezdové cesty, o kterou se měli dělit. Opatrně tedy zacouvala mezi dva velké nákladáky na druhé straně ulice a snažila se přitom ignorovat řidiče, kteří kolem ní projížděli dostatečně pomalu na to, aby jí stačili ukázat vztyčený prostředníček a co nejsilněji zatroubit. Jen pro případ, že by jí to prve nedošlo.

Vytáhla okýnko a byla příjemně překvapená, že se zavřelo tiše. No, docela úleva, pomyslela si, když popadla kabelku a vyškrábala se z auta. Aspoň si nebude muset zase dělat starosti se zaplacením tří stovek za opravu. Zabouchla za sebou a otočila se, aby přešla silnici, když vtom její pozornost upoutalo podivné zasvištění. V duchu si přála, aby to byl jen výplod její příliš bujné fantazie. Otočila se a nakrčila čelo.

Proč to okýnko vypadá tak divně?

Odhrnula si mokré vlasy z obličeje a předklonila se, aby líp viděla. Vzápětí si uvědomila, co je na tom okýnku divného. Vypadlo z kolejničků, už asi postě tenhle rok! Upustila kabelku na zem, otřela si mokré ruce do promáčené sukně a chytla ho oběma rukama. Chtěla ho vytáhnout, ale proklouzlo jí mezi prsty a sjelo o několik centimetrů níž, kde se zase zaseklo.

„Ale ne!“ zamumlala, odhodlaná nenechat ho zapadnuté, jak by muselo zůstat, dokud by neschrastila dost peněz na opravu. Bez práce a bez jakékoli perspektivy je docela možné, že bude v tomhle autě brzo bydlet, takže ho musí udržet suché a bez plísňě!

Zabralo to několik minut, než se jí podařilo okýnko o pár centimetrů vysunout. Ještě jednou zatáhnout a bude to, doufala. Pevně ho sevřela a zatáhla tak silně, jak jen dokázala. Když vyjelo nahoru, nemohla si pomoci a zasmála se nahlas. Konečně se věci umoudřily.

Vtom jí ruce sklouzly, a než stačila okýnko zachytit, zapadlo do dveří, a pokud mohla hádat podle zvuku, který následoval, prasklo. Dlouho tupě zírala na prázdný okenní rám, pak vzala kabelku a už ji ani nepřekvapilo, když se jí utrhlo ucho. A že se jí o minutu později zlomil podpatek na levé botě, taky ne.

S kabelkou přitisknutou k hrudi dokulhala ke vchodovým dveřím. Cestou na verandu zapadla dvakrát do bahna a ztratila botu, pravou. Stála tam a lovila v promáčené kabelce klíče. Když je konečně našla, třásla se zimou a měla na krajíčku.

Pak otevřela dveře, uviděla zablácenou rohožku se štěňaty a povzdechla si. Ale co, jsou horší věci než zničená rohožka, řekla si a vešla do bytu. Modlila se, aby ji dnes soused moc netrápil, protože si nebyla jistá, kolik toho ještě unese.

Opatrně, aby nezničila koberec, přešla k telefonu. Po takovém dni si zaslouží něco pořádného na zub. Věděla sice, že by měla šetřit, když přišla o práci, ale nemohla si pomoci. Zavolala do pizzerie Black Jack's a objednala si jejich specialitu: dvoulitrovou láhev Coca-Coly, velkou porci kuřecích křidýlek s medovo-hořčičnou omáčkou navíc a extra velkou, extra silnou pizzu v chicagském stylu s příhodným názvem Monstrum.

Projednou jí obvyklá hodinová čekací doba nevadila. Zula si zablácené boty, sundala si punčocháče a vyšla do patra do ložnice. Cestou

do koupelny si vzala věci na převlečení a zadoufala, že její dnes tak překvapivě tichý soused nějakou dobu tichý vydrží.

Rychle si svlékla promočený, kávou politý a blátem postříkaný kostýmek a prohlédla si ho. Když ty skvrny namočí a vypere ho ještě dnes večer, měl by být v pořádku. Aspoň doufala, že bude. Nemůže si teď dovolit koupit si na pracovní pohovory jiný. Tenhle díky tomu, že k němu střídala spoustu halenek, vydržel tři roky a Zoe počítala s tím, že bude sloužit ještě další dva.

Po pěti minutách hledání našla odstraňovač skvrn za krabičkou kondomů, které koupila... jak už je to dlouho? Tři roky? Pět? To, že neměla sex víc než pět let, je trochu depresivní, pomyslela si a strčila kondomy zpátky pod umyvadlo, aby jí nepřipomínaly, že její milostný, společenský i profesní život stojí za starou belu.

Když celý kostýmek důkladně postříkala, napadlo ji, jestli ho látky obsažené v odstraňovači skvrn nemůžou zničit. Vzhledem k tomu, jaké má poslední dobou štěstí, ty chemikálie halenku z umělého hedvábí určitě prožerou a na saku vytvoří obrovské rozplizlé fleky.

S rezignovaným povzdechem nechala kostýmek na skříňce pod umyvadlem, vlezla si do vany a pustila sprchu. Poprvé za celý den se uvolnila. Několik minut stála pod silným proudem a vychutnávala si horkou vodu, než si na vlasy nanasla šampon.

Vtom tlak vody poklesl a voda se během sekundy změnila z příjemně horké na vařící. Zaječela, polekaně uskočila, uklouzla a přistála na zadku. Křečovitě mhouřila oči, do kterých se jí dral šampon.

„Au, jau, jauvajs!“ mumlala zběsile, protože ji začaly pálit oči a taky ji bolel zadek. Nebyla si jistá, co z toho jí v té chvíli vadí víc, ale věděla, co z toho může napravit.

Zhluboka se nadechla a strčila hlavu pod sprchu. V duchu nadávala na nízký tlak, který způsoboval, že se jí do zavřených očí dostávalo víc a víc šamponu. Aspoň že se ta voda začíná ochlazovat, pomyslela si s povzdechnutím, než znova zaječela, protože začala téct úplně ledová. To ji donutilo narovnat se. Snad se tak vlasy opláchnou rychleji, doufala.

Neopláchly.

Znova se nadechla a prsty si projela husté vlasy, aby celý proces urychlila. Za chvilku z vany vyskočila a proklínala toho kreténa odvedle nejen za to, že splachuje, ale i za to, že se sprchuje ve stejnou

dobu jako ona. To nejmenší, co mohl ten idiot udělat, když zjistil, že je ve sprše, bylo počkat!

O pět minut později sice ještě stále nadávala, ale naštěstí už byla oblečená v teplém. Vzala koš se špinavým prádlem, zásobu mincí, téměř prázdnou láhev pracího gelu a zamířila do sklepa. Neměla tam bohužel vlastní vstup, takže byla nucena balancovat s košem na prádlo mezi zablácenými šlápotami, které zdobily podlahu na chodbě.

Přešla ke dveřím na konci chodby a rozsvítila na schodech. Doufala, že ten idiot nenanesl bláto až dolů, protože to poslední, co dneska potřebovala, by bylo znovu uklouznout. Vydechla úlevou, když spatřila čisté dřevěné schody, a zamířila do malé prádelny.

Že nahoře zapomněla kostýmek, si uvědomila, až když položila koš na pračku. Chvilí přemýšlela, jestli to teda nepočká do rána, ale nechtěla pokoušet osud. Co kdyby šla zítra na pohovor a neměla na sebe nic jiného než džíny?

S unaveným povzdechem tam koš nechala a vrátila se pro něj. Aspoň že bude mít pizzu z Black Jack's, aby ji později utěšila, vzpomněla si.

Kapitola 2

Jak mi ksakru mohlo dojít jídlo? lámal si Trevor hlavu, když se znovu podíval do mrazáku ve snaze najít něco k snědku, co by se mohlo schovávat za tvořítky na led.

Nic nenašel.

No, byla tam krabička jedlé sody, kterou tam před pár měsíci, když dům koupil, šoupla tetička Megan. Nehodlá ale riskovat, že mu budou zase muset vypumpovat žaludek. Se záupněm zavřel dveře od mrazáku a vyhlédl z okna.

Nechce se mu v téhle slotě chodit ven, ale má hlad a nemá na výběr. Jistěže by si mohl něco objednat, ale to by nesměl být na černé listině většiny podniků, které rozváží jídlo.

Mizerové.

I když je strašně unavený, je mu jasné, že musí hejbnout kostrou, jestli to chce do obchodu stihnout před zavíračkou. Zamířil nahoru a cestou ze sebe svlékl propocené triko, pracovní boty i džíny. Napadlo ho, že to v bytě vypadá, jako by tam spadla bomba. Skoro všechno oblečení, které měl, leželo poházené po zemi.

Je načase vyprat, prolítlo mu hlavou, když vešel do koupelny. Potom, co si ulevil a spláchl, přísahal by, že slyšel zaječení. Přešel to ale a pustil sprchu. Voda má zase prokletě nízký tlak. Bude to muset opravit, ale teď se spokojí s tím, že je příjemně teplá a pomůže uvolnit jeho bolavé svaly.

Další hlasité vyjeknutí ho přimělo pokrčit čelo. Pouštět televizi na plné pecky není jeho obvykle tiché nájemníci moc podobné, ale pokud ho to nebude budit, budiž. Po rychlé sprše si natáhl džíny, které se daly považovat za čisté, popadl pytel na špinavé prádlo a začal sbírat oblečení poházené po zemi, na dveřích, skříňkách i na nádržce záchodu. Pak zamířil dolů.

„Co to doprčic je?“ zamumlal, když uviděl bláto nanesené po celé nově vykachlíkované předsíni. Že by to udělal on? Očima zabloudil

k té příšerné rohožce, kterou jeho nájemnice položila k hlavním dveřím, a po tváři se mu rozlil zlomyslný úsměv. Ještě pár týdnů a ta zatracená věc bude kompletně zabahněná.

Přešel ke dveřím do sklepa a cestou přemýšlel, proč takovou pitomost proboha koupila. Psi s vykulenýma očima, kteří na ní jsou, mu nahánějí hrůzu. Před pár týdny strčil ten šeredný krám do smetí a nahradil ho rohožkou s Yankees, ale tu tetička vyhodila a vrátila na místo tuhle příšernost. Je jedno, že dům je jeho. Tetičce přijde ta rohožka „roztomilá“, takže ji tam buď musí nechat, nebo mu už nikdy neuvaří.

Už je mu zle z ženských, které s ním manipulují pomocí jídla. Ne že by chtěl odmlouvat a riskovat, že přijde o její pečené kuře. Takový pitomec není. Bylo by ale fajn, kdyby ženy přestaly využívat jeho slabosti. Kčertu, bradfordovský apetit je diagnóza a mělo by se s ním tak zacházet!

Když nad tím tak přemýšlí, všechny přítelkyně, které kdy měl, od Jenny v páté třídě po tu loňskou, ať už se jmenovala jakkoliv, se ho snažily ovládat jídlem, jakmile zjistily, že je to jeho slabost. Jenny sice dokázal odpustit, že ho uplácela lízátky, aby zmlátil její bratry, protože to byli tak jako tak kreténi, ale ty ostatní ho fakt štvaly.

Tomu, že si ho chtěly vzít, se nedivil, to fakt ne. Koneckonců je Bradford. Ale jejich hry ho nebavily. Kolikrát některá utrousila poznámku o manželství, zrovna když mu servírovala *casserole*, nebo rozumovala o tom, jak by bylo hezké ho takhle obskakovat každý den, zatímco ho budila snídání do postele? Ale pak, když nepoklekl na koleno a nevyjádřil se, mu všechny tyhle slibované dobroty odepřely. Vždycky když některá zase začala s těmi kecy o manželství, posadil si ji proti sobě a vysvětlil jí, že jednoduše nespĺňuje jeho požadavky. Tím si ale z nějakého důvodu pokaždé vysloužil facku a přišel o další lahůdky.

Až se jednou ožení, a on se oženit chce, bude to s dokonalou ženou. Takovou, která bude odpovídat všem jeho požadavkům. Zatím se jim žádná ani nepřiblížila.

Jeho dokonalá žena bude ta nejlepší kuchařka. Vykouzlí mu koláč, kdykoliv si zamane. Nikdy mu neodepře žádnou dobrotu a bude jedno, jak moc ji předtím naštvě. A on ji určitě štvát bude, každý den. Taky bude vysoká, sexy a bude mít tělo jako bohyně.

Navíc bude muset být finančně zaopatřená. Ne že by mu vadilo svou ženu podporovat, to ne. Jen nechce nikoho, kdo by na něm byl

moc závislý. Nemá zájem dělat někomu kořena. Chce ženu, která by dokázala fungovat i bez něj. Která nebude vyšilovat, když se na poslední chvíli rozhodne jet rybařit do New Hampshire nebo ponocovat s kamarády a nezavolá jí. Taky musí mít velkou rodinu, aby na něm moc nevisela, měla večer na koho křičet a jeho nechala na pokoji.

Vtom mu v břicho hlasitě zakručelo, což mu připomnělo, že sebou musí hodit. Došel do prádelny, upustil pytel vedle pračky a prohrábl si rukama mokré vlasy, aby si je odhrnul z očí. Uvědomil si, že potřebuje ostříhat. Jestli se zítra večer nezdrží v práci, což se asi zdrží, protože se všichni můžou zbláznit, jak se snaží dodělat ten Madisonův projekt, tak zaskočí k Henrymu a nechá si udělat svůj obvyklý sestřih.

Potom, co vhodil do pračky čtvrtáky, sundal z ní koš a automaticky ho položil na cementovou podlahu. Přinesl si svůj pytel s prádlem a zjistil, že mu došel prací prostředek. Bude muset nějaký koupit. Rozhodně netouží strávit půlku noci praním, zvláště když musí vstávat v šest a v sedm už být v práci.

Pokrčil rameny, vzal prací prostředek z koše u svých nohou s tím, že sousedce chybět nebude, a nalil ho do pračky.

„Ach jo,“ povzdchl si, když zjistil, že použil poslední zbytek gelu. Nehodlal si s tím ale lámat hlavu a položil prázdnou láhev zpátky na koš. V duchu si udělal poznámku, že až půjde později do obchodu, musí koupit jednu láhev i pro svoji malou sousedku.

Rychle hodil oblečení do pračky. Měl tak strašný hlad, že se ani ne-namáhal počkat, až se spustí voda. Nahoru došel ve chvíli, kdy jeho sousedka vycházela z bytu s náručí plnou prádla.

„Jak to jde?“ zeptal se znuřeným tónem, když mířil ke dveřím. Neměl zrovna náladu se s ní vybavovat. Ne že by byl nějaký snob, to ne. Jen nerad jedná se svými nájemníky. Proto za něj všechno vyřizuje teta. Vlastní čtyři činžovní domy a teta všechny spravuje. On se objeví jenom, když je potřeba něco opravit nebo když zjistí, že si na tetičku někdo z nájemníků vyskakuje.

Když dům koupil, plánoval, že druhý byt nechá prázdný, dokud nebude mít čas ho zrekonstruovat. Plán změnil potom, co mu tetička důrazně doporučila, že by se tam měl nastěhovat jeden z jeho idiotských bratranceů. Aby tomu zabránil, rozhodl se pronajmout ho dřív, než to za něj udělá ona. Takže sestavil seznam přísných pravidel a takhle ženská byla jediná, která byla ochotná je bez diskuse přijmout.

Spousta lidí, co si byli byt prohlídnout, si na ten seznam stěžovali a protestovali, ale jemu to bylo jedno. Tohle je jeho dům a on nebude řešit žádný blbosti. Jestli si chtějí zvat návštěvy i v noci, jestli chtějí večírky nebo pouštět hudbu na plný pecky, tak ať se jdou poohlídnout jinam. Jediné, po čem po dvanáctihodinovém pracovním dni touží, je vrátit se do příjemného, tichého domu a odpočívat.

Naštěstí se tahle ženská jeho pravidly řídí, takže s ní nikdy nemusel nic řešit, nebo ji nedej bože vykopnout. A příjem navíc se hodí. Je sice pravda, že pokryje sotva půlku nákladů na jídlo, ale každý drobák se počítá.

„Ahoj,“ zamumlala rychle, když prošla kolem. Ohlédl se za ní a zamračil se. Je malá, baculatá, bledá a taková obyčejná. Bez debaty je to ale ta nejlepší nájemnice, kterou kdy měl. Možná by měl po všech svých nájemnících požadovat, aby byli boubelatí a obyčejní, pomyslel si s potlačovaným smíchem.

Zrovna se chystal vejít do bytu, když vtom jeho pozornost upoutalo zaklepání na vstupní dveře. Se zabručením přešel ke vchodu. Snad si jeho nájemnice nezvykne přijímat návštěvy po osmé večer. Otevřel. Když uviděl dobře známé logo na poslíčkově triku, málem mu zaskočilo.

„Je tohle Bedford Street 23?“ zeptal se kluk.

Trevor jen mlčky přikývl, jak se soustředil na tu obrovskou krabici pizzy, díky které pizzerie Black Jack's tak proslula. Navrchu trůnila ještě malá papírová krabička. Nasál vůni a nechal své vytríbené bradfordovské smysly, ať ukážou, co umí. Během několika vteřin už věděl, že má na dosah pizzu Monstrum a velkou porci kuřecích křídýlek. V prstech mu cukalo, jak toužil vyškubnout poslíčkovi jídlo z rukou a utéct s ním.

„Bude to 26,50. Omlouvám se, že to trvalo tak... Moment,“ zarazil se poslíček. „Nejste náhodou Bradford?“ zeptal se, když si všiml Trevorových tmavých vlasů, pohledné tváře a svalnaté postavy.

„Ne, ne, samozřejmě že ne,“ vyhrkl Trevor rychle, připravený srazit ho k zemi, kdyby s tím jídlem chtěl zdrhnout.

Což je taky asi jeden z důvodů, proč je u Black Jack's na černé listině. Měli si ale dávat větší pozor a nezvonit na něj v jedenáct večer s objednávkou pro někoho jiného. A vůbec, tenkrát toho kluka jenom vyděsil. Neublížil mu. Tak to alespoň zdůvodnil soudce, když proti

němu zamítl žalobu. Neví přesně, co mají na triku ostatní mužští členové jeho rodiny, že se taky dostali na černou listinu, ale dokáže si to představit.

Jak se Trevor chystal, že na kluka skočí, poslíček udělal opatrný krok zpět. Kývl k poštovní schránce, ale přitom se připravoval na útek. „Na schránce je napsáno Bradford.“

„To je soused,“ odsekl pohotově Trevor a snažil se zachovat klid. Ze zadní kapsy kalhot vytáhl peněženku. Vyndal dvě dvacetidolarovky a podal je klukovi, který se zdál být z nastalé situace pořád ještě ne-svůj. „Drobný si nech.“

To zřejmě zabralo. Poslíček podal Trevorovi krabice a dvoulitrovou láhev koly a usmál se. „Děkuju, pane. Hezký večer.“

„Teď už bude,“ zamumlal Trevor a už se mu začaly sbíhat sliny. Zabouchl dveře a otočil se. Před ním stála jeho malá nájemnice a zírala na jídlo v jeho ruce.

„To je moje objednávka?“ zajímala se. Přitom si za ucho zastrčila pramen mokrých tmavěhnědých vlasů a upřela na něj své dětsky modré oči.

„Hm, ne?“ odkašlal si a uvědomil si, že to znělo víc jako otázka než odpověď. „To je moje objednávka.“

„Aha.“ Zamračila se. „Tak to pardon,“ zamumlala a zamířila zpátky do bytu. Ani ho nepřekvapilo, že si nestěžovala, že jí vyfoukl pračku. Nikdy si nestěžuje, což z ní dělá jeho nejoblíbenější nájemnici.

Vešel do bytu, zavřel za sebou dveře a už se nemohl dočkat, až se vrhne na jídlo. Položil obě krabice na konferenční stůl a zapnul baseball. Hra byla naštěstí pořád ještě ve druhé směně. Zamířil do kuchyně pro skleničku a hrst ubrousků.

Zrovna když se chystal sednout si a zakousnout se do prvního trojúhelníku pizzy, někdo zaklepal. Měl docela jasnou představu o tom, kdo to je, a tak zaklepání ignoroval. Klepání pokračovalo další minutu, než konečně ustalo. Vzal do ruky nádherný, tlustý kousek a skoro se mu chtělo brečet. Už je to zatraceně dlouho, co naposledy jedl tak dobrou pizzu.

Už se chystal zakousnout, když vtom mu někdo kýžené sousto vytrhl z ruky. Netrvalo ani pár vteřin a jemu došlo, co se stalo. Zabodl oči do malé, módu ignorující sousedky, která ten kousek pizzy právě hodila zpátky do krabice a zavřela ji. Sledoval, jak dává krabičku

s kuřecími křídýlky navrch, oboje zvedá a míří ke dveřím. Najednou se zastavila a vrátila se pro láhev koly.

„Co si ksakru myslíš, že děláš?“ vybafl na ni.

„Vyzvedávám si objednávku. Volala jsem tam. Nejenže sis tohle neobjednal, ale zřejmě jsi na nějaký černý listině,“ odsekla a zamířila zpátky ke dveřím.

Trevor byl ve vteřině na nohou a zatarasil jí cestu kolem gauče. „To je moje jídlo!“ vyštěkl.

„Ne, není!“

„Jo, je!“

„Já si ho objednala!“

„No a co? Já za něj zaplatil. Polož ho zpátky a vypadni z mého bytu!“

Přimhouřila oči a narovнала se. „Hele, za poslední dva měsíce jsem se smířila z tvý strany se spoustou hovadin, ale ukrást mi moji pizzu po tom, co jsem prožila nejhorší den svého života, je ta poslední kapka. Takže je mi úplně ukradený, jestli se půjdeš vyplakat k tetičce a necháš mě odsud vyhodit. Teď si vezmu svoji pizzu k sobě a vychutnám si ji.“

Hodně z toho, co řekla, ho pěkně naštvalo, ale donutil se soustředit a chňapnul po krabici. Vysloužil si tím zalapání po dechu, a když od ní odstoupil, taky docela roztomilé slabé zavrčení. Vyrasila za ním a provrtávala ho pohledem. Neměl jí to za zlé. Koneckonců je to pizza z Black Jack's.

„Co jsem ti krucinál provedl? Jsem sakra dokonalej soused,“ prohlásil a ucukl, když se mu pokusila sebrat kuřecí křídýlka.

„Prosím tě,“ odfrkla si pohrdavě.

„To teda jsem!“

„Fakt?“ posmívala se a založila si ruce na - řekněme větším - poprsí, zakrytém vybledlým modrým trikem.

„Jo, fakt!“ vyštěkl a snažil se donutit své oči, aby opustily její hrud. Do háje. Jestli si vážně prohlíží ženskou, jako je ona, musí to být pěkně dlouho, co si naposledy vrzнул.

Z nějakého důvodu to pochopila jako podnět k tomu, aby se mu začala svěřovat.

„Parkuješ na mém místě, takže já musím nechávat auto na ulici. Kvůli tobě jsem dostala čtyři pokuty,“ vyštěkla a on se zamračil. „Každý ráno mi kradeš noviny. Pouštíš horkou vodu, když se sprchuju, takže

mi pak divže neumrzne zadek a ještě ta voda nemá žádnéj tlak! Nechá-
váš řvát televizi celou noc. Děláš randál a tvoji kámoši taky. Pokaždý,
když jdu prát, mi vyfoukneš pračku, nebo hůř, vyndáš moje oblečení
ze sušičky, když ještě není suchý, a hodíš ho na hromadu špinavýho
prádla a na podlahu.“

Když otevřel pusu, aby se hájil, nepustila ho ke slovu a pokračovala.
„A každou noc koukáš na porno!“ dodala obviňujícím tónem. Přísahal
by, že cítí, jak mu rudnou tváře. Krucinál. To je trapný. No, aspoň ne-
řekla, že...

„A jsi u toho hlučnej. Hodně hlučnej,“ zdůraznila a tím ho vytočila
ještě víc.

„Hele, nikdo ti nebránil, abys mi všechno tohle řekla. Kdybys ote-
vřela pusu a požádala mě, abych s autem poodjel, žádný pokuty bys
nedostala. To samý platí pro vodu. Jak mám kčertu vědět, že máš po-
tíže s tlakem, když mi to neřekneš?“ O těch ostatních věcech pomlčel,
protože ho stavěly do špatného světla.

„Proč bych ti sakra měla říkat o vodě?“ zeptala se a zkusila mu se-
brat pizzu.

„Protože jsem domácí!“ vyštěkl a vytrhl krabici z dosahu jejích ma-
lých rukou.

„Ne, nejsi,“ řekla pohrdavě a znova se mu ji pokusila vzít.

„Zavolej mojí tetě, jestli si myslíš, že lžu. Tenhle barák je můj,“ řekl
a ustoupil, ale ne dost rychle.

Tý zatracený ženský se podařilo ukrást mu křídýlka!

Měřila si ho nenávisným pohledem, zatímco dumal nad tím, jak
dostat své drahocenné jídlo zpátky. „Tak proč celou dobu předstíráš,
že domácí je tvoje teta?“ zeptala se nakonec.

„Protože nesnáším, když musím jednat s nájemníky,“ odpověděl.
Přehodil si pizzu do druhé ruky a natáhl se, aby jí sebral krabičku
s křídýlky. Ona ji ale rychle dostala z jeho dosahu.

„No tak to máš smůlu, protože se mnou budeš muset jednat, vzhle-
dem k tomu, že se zřejmě budu muset do měsíce vystěhovat.“

„Fajn,“ vyštěkl a dál zíral na krabičku v jejích rukou. Jestli zkusí
odejít s jeho křídýlky, buh mu pomoz...

„Dobře, tak mi vrať tu pizzu,“ řekla a v očekávání natáhla ruce.

„Ne. Ty mi vrať moje křídýlka.“

„Ne.“

Něco se v něm zlomilo. Nebyl si jistý, jestli to bylo z hladu, z toho pocitu trapnosti, že ho v noci slyší, nebo z celé téhle situace, ale řekl něco, čeho litoval ještě dřív, než vypustil z úst poslední slabiku.

„Ne že bys ji zrovna ty potřebovala.“

Kapitola 3

Když jí jeho slova došla, cítila, jak se začíná červenat a oči jí vlhnou.

„Do hajzlu...“ zamumlal. Vypadal zděšeně.

Spolkla vzlyk a opatrně položila krabičku s kuřecími křidýlky na krabici s pizzou, kterou držel v rukou. „Dobrou chuť,“ zamumlala a vyrazila ke dveřím.

„Zoe, počkej!“ Sice ho slyšela, ale nezastavila se. Vběhla k sobě do bytu, zavřela dveře, vyběhla schody a přitom přemítala, kdy se konečně naučí nechat tu svoji nevymáchanou pusku zavřenou.

Vlezla si na postel a naštvane si setřela slzy. Nemohla uvěřit, že po tom všem, čím si za posledních pár let prošla, ji k slzám dožene nějaký hezoun, který jí řekne, že je tlustá.

„Takovej kretén,“ vzlykla a zabořila hlavu do polštáře.

Ne že by nevěděla, že je tlustá. Když to ale řekne někdo, kdo vypadá takhle, je to víc než ponižující. Pravda, řekl to, protože byl naštvaný. S tím „jsi hluchej“ to trochu přehnal. To ale neznamená, že to bolí míň.

Už ani neví, kolikrát v životě se pokoušela zhubnout. Někdy dieta zabrala a několik kilo shodila, ale pak je zase nabrala zpátky a k nim ještě pár navíc, když v jejím životě něco nešlo podle plánu nebo ji práce deprimovala víc než obvykle.

No, aspoň si nemusí dělat starosti s tím, že bude jídlem zajídat třeba napomenutí za nadměrné používání papírových ručníků na záchodě, pomyslela si suše. Být nezaměstnaná je deprimující, ale aspoň se nemusí strachovat, že se bude přejídat, až si bude hledat novou práci. Nebude si to totiž moct dovolit.

Co bude sakra dělat? Je nezaměstnaná a nejspíš ani nemůže spoléhat na dobré doporučení od *N. W. Corporation*, firmy, ze které ji vyhodili teprve před pár hodinami. Proč jen nebyla zticha? Slyšela přece pár odstrašujících příběhů o tom, jak se její bývalí zaměstnavatelé chovají

k zaměstnancům. Odradilo ji to snad od toho, aby otevřela tu svoji velkou tlustou pusou?

Ne.

Byla tak blbá, že si myslela, že ji pochválí, když zjistí, kam se jejich peníze ztrácejí. Nečekala, že ji za to povýší nebo jí přidají. Koneckonců není zvyklá dělat si plané naděje. Doufala ale, že se tím trochu uvolní pravidla a chození do práce už nebude tak stresující. Měla být chytřejší.

Říct svému nadřízenému, který to obratem vyslepičil všem ostatním, že manželka jednoho z partnerů krade, byl hloupý krok. Měla se držet původního plánu a poslat tu složku anonymně. Myslela si ale, že tu informaci budou brát vážněji, když pod ní bude někdo podepsaný. Měla tušit, že jí to pan Sands vytmaví.

Teď má před sebou budoucnost bydlení v autě. Nutno dodat, že to se právě plní vodou nebo ho ničí vandalové a ráno už nebude obyvatelné. Je to ale to jediné, co má.

„Zoe,“ uslyšela přes zeď Trevora.

„Běž pryč,“ zahuhňala do polštáře. Nebyla si jistá, jestli ji slyšel, ale bylo jí to jedno. Má dost problémů i bez něj.

„Vážně mě to mrzí,“ řekl hlasitěji.

Ani se mu nenamáhala odpovědět, jen tam tak ležela a doufala, že to vzdá a odejde. Samozřejmě to nevzdal.

„Vážně mě to mrzí,“ zopakoval.

Otrávená tím, že neodešel, a našťavaná sama na sebe za to, že brečela, se překulila na bok a zeptala se: „Co tě mrzí? To, že jsi vůl, nebo žes mi řekl, že jsem tlustá?“

„Hele, já ti neřekl, že jseš tlustá!“

„A cos teda řekl?“ vyštěkla zpátky.

Po krátké odmlce něco zahuhlal, než odpověděl: „Máš pravdu. Jsem vůl.“

„Tak aspoň na jedny věci se shodneme,“ zamumlala.

„Hele, snažím se ti omluvit. Nemůžeš mi trochu pomoci?“

Chvilí o tom přemýšlela. „Vrátíš mi pizzu?“

Místo odpovědi si jen odfrknul.

„Fajn, jak chceš. Tu pizzu si nech,“ řekla, i když napůl čekala, že jí aspoň nabídne, že si ji rozdělí.

„Díky,“ odpověděl vesele. Přísahala by, že to znělo, jako by už jedl. Skrz zeď si ale nebyla jistá.

Chytla Mazlíka, medvídka, kterého měla od svých dvou let, a nepřítomně přejížděla prsty po jeho odřených ouškách a nosu z knoflíku.

„Takže?“

„Takže co?“ zavolala a zamračeně zírala na holou zeď v barvě levandule.

„Co se sakra dneska stalo, že ses z toho nervově zhroutila?“ zeptal se a ona zaslechla známé zasyčení. Jo, láduje se jejím jídlem a teď právě pije její kolu, uvědomila si s rezignovaným povzdechnutím.

„Nemáš pocit, že to, cos provedl, na to stačí?“ zeptala se a překulila se na záda. Mazlíka si položila na břicho.

„Ne. Ani ne.“

„Prostě jsem měla blbej den v práci.“ Podivila se tomu, že se s ním vůbec baví.

„Proto jsi říkala, že se budeš muset vystěhovat?“ Znělo to, jako by měl plnou pusou.

Odfrkla si. „Nemyslíš, že na vystěhování stačí to, co mi děláš ty?“

„Ne.“ řekl bez jakéhokoliv zaváhání.

Zoe se překulila na bok a v náručí pevně svírala Mazlíka, tak jako to dělala, když byla malá a trávila svou první noc u nových pěstounů. I po těch letech jí stále přinášel útěchu.

„Takže?“ zeptal se s plnou pusou její pizzy. Mělo by ji to štvať, ale po tom všem, co dneska prožila, už jí to bylo jedno. Stejně ji přešla chuť.

„Vyhodili mě z práce, když to musíš vědět. Takže od příštího měsíce nebudu mít na nájem,“ řekla otráveně.

„Cos provedla?“ zeptal se bez okolků a připomněl jí tím ženské, co drbou v salonech krásy.

„Nechci o tom mluvit.“

„Něco jsi podělala, co?“

Zaklonila hlavu a pohled zabodla do zdi. Kéž by ho místo toho mohla zabodnout do něj. „Já nic nepokazila!“

„Podělala. Řekl jsem podělala,“ povzdychl si zhluboka, jako by mu to, že jí připomněl, co řekl, působilo bolest.

„To je to samý.“

„Ne, není.“

„Ale je.“

„Ne, to opravdu není.“

Zavrčela. „Víš, že jsi otravněj, že jo?“
„Jo,“ řekl, aniž by ho to nějak znepokojilo.
„Jako dítě jsi spadnul na hlavu, co?“
„Jednou nebo dvakrát,“ připustil. „No ale začalas mi povídat o tom, jaks to podělala v práci a proč tě vyhodili...“ pobídl ji.
„Nezačala,“ odsekla a zamračila se.
„Jseš si jistá? Protože já si jasně pamatuju, jak jsi řekla: ‚Povím ti, jak jsem to podělala, Trevore,‘ a pak jsi přestala jen proto, abys mi řekla, že jsem ten nejlepší domácí, jakýho jsi kdy měla.“
„No jo, jsi fakt jednička,“ konstatovala suše, ale rty se jí roztáhly do úsměvu.
„Já vím,“ pronesl s dlouhým povzdechem. Nemohla si pomoci a otočila oči ke stropu. Tenhle chlap je ale arogantní. Není se čemu divit, s jeho ostře řezanou tváří, vzhledem drsňáka, vražedně krásnýma zelenýma očima a tělem, které taky stojí za pohled.
„Takže?“
„Takže co? Spím. Už mě nech,“ zabručela. Neměla zrovna náladu znova vyprávět o jedné z nejhoupějších věcí, které kdy udělala.
„Ne, nespíš.“
„Jak to můžeš vědět?“
„Věř mi, poznám, když spíš. Chrápeš.“
„Nechrápu!“ zapištěla uraženě. Nechrápe. To by přece věděla.
Zasmál se.
Prevít.
„Nech toho.“
„Nemůžu. Pořád mi ještě zbývá půlka pizzy.“
Zasténala. „Hele, když ti to řeknu, ztichneš a necháš mě utápět se v sebelítosti?“
„Jistě,“ souhlasil ochotně.
Zoe si skousla spodní ret a prsty přejela po Mazlíkově hlavičce. Po chvíli spustila: „Před několika měsíci jsem narazila na pár nesrovnalostí v jednom z našich kontrolních programů. Několik posledních týdnů jsem sledovala peněžní transfery a včera jsem zjistila, že vedou přímo k manželce jednoho z majitelů.“
Když nic neříkal, pokračovala. „Řekla jsem to svému nadřízenému, který to řekl všem ostatním, takže majitel to slyšel z druhé ruky dřív, než jsem ráno stačila poslat zprávu. Čekala jsem, že bude

naštvanéj, ale nemyslela jsem si, že bude nabroušenej natolik, aby mě vyhodil.“

„Evidentně ses spletla.“

„Evidentně,“ zopakovala suše a znova se podivila, proč se s ním vůbec baví. Jo, jasně. Protože na světě nemá nikoho jiného, s kým by si promluvila, a pravděpodobně je na pokraji nervového zhroucení.

„Takže co teď budeš dělat?“ zeptal se.

„Myslela jsem, že když ti to povím, tak mě necháš na pokoji.“

„Lhal jsem.“

Povzdychla si. „Nemám nejmenší tušení, co teď budu dělat.“

Když dlouho nic neříkal, pomyslela si, že konečně odešel. Bylo fajn si s někým promluvit, ulevilo se jí. Nemá ale nejmenší chuť vysedávat a jen tak tlachat nebo přemýšlet o tom, jak napraví svůj zpackaný život. Na to bude dost času zítra. Teď si chce natáhnout své oblíbené triko s logem Red Sox, zalézt si do postele a na všechno aspoň na chvíli zapomenout.

„Hele, v kanceláři ve strejdivě stavební firmě je volný místo,“ prohlásil náhle a ticho tak přerušil. „Nemůžu zaručit, že ho dostaneš, ale docela zoufale potřebujou pomoc. Plat je docela dobrej a bonusy taky. Kdybys měla zájem, můžeš se ráno zastavit a já se za tebe přimluvím.“

Nemohla si pomoci, trochu ji to dojalo. „Proč bys to dělal? Ani mě neznáš.“

„No,“ řekl a hlasitě přitom zívá, „tobě by se ta práce hodila, strejda potřebuje pomoc a neštvěš mě tolik jako jiný nájemníci.“

„Aha.“ Hned byla dojatá o něco míň.

„A jako poděkování za to, že ti dohodím práci, mi tu laskavost oplatíš tím, že mi budeš aspoň jednou týdně objednávat pizzu z Black Jack's,“ řekl a v jeho hlase bylo znát, že je sám se sebou spokojený.

Neudržela se a zeptala se, protože ji přemohla zvědavost: „Proč přesně ti zakázali vstup do té pizzerie?“

„Hele, přestaň mě soudit! Ty hajzlové si o to říkali!“

Kapitola 4

„A do háje,“ zamumlal Trevor, když otevřel ledničku, aby si vyndal oběd, a vzpomněl si, že žádný nemá. Včera zapomněl jít nakoupit. „Zatraceně.“

Vypadá to, že si dneska bude muset dát něco ve stánku, uvědomil si nešťastně. Nikdy tam nemají dost jídla. Popadl svůj pás s náradím a helmu a zamířil ke dveřím. Už teď ho vyhlídka na to, že bude o hladu, pěkně štvala. Jeho jedinou nadějí je, že si s sebou bratrance a strejdové něco k obědu přinesou, takže by do sebe mohl dostat něco slušného. Nesnáší, když s těmi nenasytnými pitomci musí soupeřit o jídlo, zejména se strejdou, který by pro kus žvance nakopal člověku zadek.

Je to docela k pláči, pomyslel si, když mu zakručelo v bříše. Jeho žaludek tak reagoval na představu tuctu koláčků k snídani. Možná se na cestě do práce zastaví u Mary Lou a pár si jich koupí.

Vyšel z bytu a snažil se pohybovat potichu, aby svou malou nájemnici nevzbudil. Je legrační, jak si po včerejší noci mnohem víc uvědomuje, kolik hluku nadělá. Předtím o tom vlastně nikdy moc nepřemýšlel. Potichu za sebou zavřel vchodové dveře a sebral její noviny, aby se podíval na fotky ze včerejšího zápasu. Rozhodl se, že začne být uvědomělý postupně, a vzal si je do auta. V půli cesty se zastavil a zamračil se. Uviděl nějakého kreténa, jak se snaží vloupat do Zoeina auta.

„Co tady ksakru děláš?“ uhodil na něj, když znova vykročil, aby toho idiota zastavil. Muž sebou překvapeně trhl a napřímil se. Podíval se na Trevora, upustil cédéčka, která se chystal ukrást, a utekl.

„Jestli tě tu ještě někdy uvidím, tak si mě nepřej, kreténe!“ zavolal za ním Trevor. Kéž by měl čas vyrazit za ním a vytlouct mu ty zlodějny z hlavy.

Přešel ke svému autu a hodil si věci dovnitř. Zabouchl dveře a cukl sebou, když si uvědomil, jaká to byla rána. Zadoufal, že Zoe nevzbudil, protože moc dobře věděl, že většinu noci nespala a rázovala po pokoji.

V jejím životě je zřejmě mnohem víc problémů než jenom to, že zrovna přišla o místo, a on nemá nejmenší zájem dozvídat se jakékoliv detaily. Už tak je dost zlé, že se zeptal, co se jí stalo v práci. To ale jen proto, že měl výčitky kvůli tomu, že jí řekl, že je tlustá. Nechce a ani nepotřebuje zjišťovat nic o jejích ostatních trablech.

Vrátil se k jejímu autu, a když zvedl jedno z cédéček, trhl sebou. Který cvok může poslouchat Phila Collinse? Bože, tahle ženská potřebuje pomoc víc, než si myslel, dumal, zatímco sbíral ostatní, aby je hodil do auta. Když si všiml otevřeného okýnka a promočeného sedadla na straně řidiče, jen zavrtěl hlavou.

Na co sakra myslela, že včera nechala okýnko otevřené? Mrknul na hodinky. Nemá čas, ale nemůže tu to auto jen tak nechat, protože ten bastard se určitě vrátí.

Rezignovaně zavřel a vydal se zpátky k domu. Vešel dovnitř a zaklepal na ni. Už chtěl vyběhnout k sobě do ložnice a zkusit ji vzbudit přes zeď, když mu otevřela.

„Zoe, já- panebože!“ vykřikl a chytil se za hrud’.

„Co se stalo?“ zeptala se a s obavami se rozhlédla. V ruce přitom držela velký hnědý muffin.

Třescoucí se rukou ukázal na tu pohoršující věc, kterou si dovolila přinést do jeho domu. „Co to sakra je?“

Podívala se dolů a zamračila se: „Můj muffin?“

„Jaks jen mohla?“ dožadoval se chraptivým hlasem odpovědi a znechuceně přitom vrtěl hlavou.

„Kvůli čemu takhle vyšiluješ?“ chtěla vědět a ještě jednou se rozhlédla.

„To triko!“ odpověděl a divoce mávl rukou směrem k triku s logem Red Sox, které si dovolila v jeho přítomnosti obléct. „Co sis kčertu myslela?“

Z jejího pohledu bylo jasné, že si myslí, že je blázen. V duchu si pohrdavě odfrkl. On na sobě žádný pitomý triko s logem Red Sox nemá!

„Přišlo mi roztomilý a pohodlný,“ řekla a pokrčila rameny, jako by o nic nešlo.

Bože, takový hnus! Zapotácel se a vytrhl jí muffin z ruky.

„Hele, co si to dovoluješ!“

„Potřebuju potravu, abych se s tím dokázal vyrovnat, ženská!“ vyštěkl a ukousl si obrovské sousto. Trvalo jen zlomek vteřiny, než si

uvědomil jeho chuť. Vzápětí kolem ní proletěl k malému proutěnému koši u gauče, kam celé sousto vyplivl. To ale nestačilo. Měl tu hroznou pachut' pořád na jazyku.

„Není tak špatnej, že ne?“ zeptala se a skousla si spodní ret.

Nevěřičně se na ni podíval a běžel zpátky do kuchyně. Trhnutím otevřel lednici a málem zaplakal úlevou, když spatřil celý litr pomerančového džusu. Popadl krabici, otevřel uzávěr, hodil ho do dřezu za sebou a začal hltavě polykat. Doufal, že mu to pomůže se té příšerné chuti zbavit.

„Poslyš, teď už přeháníš.“ Znělo to otráveně, ale její nervózní pohled říkal něco jiného.

Když džus z poloviny vypil, zlostně se na ni podíval. Chvilí hlasitě oddechoval, pak krabici položil a zašklebil se, protože znova ucítil chuť toho příšerného muffinu. Když otevřela pusu, aby něco řekla, zvedl ruku a zarazil ji. Pak dopil zbytek.

„Čím ses mě to do háje právě pokusila otrávit?“ uhodil na ni. Pořád ještě lupal po dechu.

„Hele,“ odsekla a opřela si ruce o své rozložitě boky. „Nikdo tě nenutil, abys mi ho sebral!“

„Po tom šoku, kterému jsi mě vystavila, jsem potřeboval výživu! Jak přede mnou můžeš nosit triko Red Sox?“ vyčetl jí. Když na lince uviděl velký plech tmavěhnědých košíčků, couvl o krok zpátky. „A co je tohle za šílený muffiny?“

„Jablečný,“ zamumlala a znova si skousla spodní ret.

„Jablečný?“ nevěřičně zopakoval. Očima zabloudil k věcem, které neměly nejmenší nárok říkat si muffiny, a nevěřičně potřásl hlavou. Nikdy předtím neviděl hnědé, co hnědé, skoro černé jablečné muffiny, a to je na muffiny odborník.

Podrážděně rozhodila ruce a zase je nechala klesnout podél těla. „Nejsem dobrá kuchařka. Stačí? Jsi spokojenej?“

Pohledem přešel od plechu muffinů, o kterých by přísahal, že se zrovna pohnuly, k jejímu triku, které by potřebovalo spálit, a potřásl hlavou. „Vážně nemám slov,“ zamumlal.

Zoe si z obličejce odfoukla pramen vlasů a dál na něj zlostně zírala. „Máš nějaký důvod, pročs mě přepadl o půl sedmý ráno, kromě toho, abys mi připomněl, že neumím vařit?“

Trevor se ušklíbl. „To ti jako dostatečný důvod nepřijde?“

Zavrčela a on to už nevydržel a usmál se.

„Vlastně jsem se vrátil, abych ti řekl, že bys měla přeparkovat auto, a taky abych zjistil, proč jsi včera nechala otevřený okýnko u auta,“ řekl. Chtěl si založit ruce na prsou, když vtom něco upoutalo jeho pozornost.

V břiše mu hlasitě zakručelo, natáhl se, sebral z kuchyňské linky medovou houstičku a roztrhl obal.

„Posluž si,“ pobídla ho suše.

„Díky,“ odpověděl. Pořádně si ukousl, a zatímco si na té laskomině pochutnával, ze všech sil se snažil vypadat nevinně. Jeho druhá ruka přitom pomalu mířila k hromadě zabalených dobrůtek, které nechala nerozumě ležet na lince, kde je mohl kdokoliv ukrást.

Protočila oči ke stropu, přešla k němu a přisunula mu je. „Prostě si je vem.“

„Díky,“ vyhrkl a rychle je popadl, aby neměla šanci si to rozmyslet.

Roztrhl obal od třešňového koláče a pustil se do něj. Zároveň pozoroval, jak Zoe bere igelitovou nákupní tašku a podává mu ji.

„Dej je sem,“ řekla.

Očima sledoval ji i tašku. „Proč?“ zeptal se opatrně, protože se bál, že ho chce o ty pochoutky připravit. Jakou bláznivou hru to hraje?

„Nebo ne, zapomeň na to,“ řekla s rozhořčeným povzdechnutím a zamířila zpátky ke skříňkám. Zatímco jedl, sledoval ji, jak každou skříňku otvírá a vyndává z ní různé dobroty. Při pohledu na ně mu v jeho opomíjeném žaludku zakručelo.

O pár minut později, když už spořádal všechny darované pochoutky a polykal poslední zbytky koly, mu podala tři nákupní tašky plné nezdravého jídla.

„Co to je?“ zeptal se, když si je přebíral.

„Rozhodla jsem se nasadit dietu,“ odpověděla a stáhla si vlasy do culíku. Mimoděk sebou škubl, když si vzpomněl, co jí minulou noc řekl. Znova se cítil jako idiot. „Jestli je to kvůli tomu, co jsem včera řekl, tak se moc omlou-“

„To s tebou nemá nic společného,“ přerušila ho. „Jen jsem se rozhodla, že musím v životě pár věcí změnit.“

Vina je pěkná svině, uvědomil si.

„Přijdeš ke strejdovi na pohovor?“ zeptal se a doufal, že jo, aby se trochy té zatracené viny z toho, že ji urazil, zbavil. Bůhví, co to do něj včera večer vjelo. Ještě nikdy nebyl k žádné ženě tak nezdořilý, a to

měl za ta léta co do činění s několika opravdu velkýma krávama. Kdyby se jeho tetička dozvěděla, co řekl...

No co, ona to snad tetičce nepoví.

Zoe pokrčila rameny. „Za pokus to možná stojí.“

„To nezní moc přesvědčeně,“ poznamenal a opřel se bokem o linku.

„Nečekám, že dostanu dobrý doporučení od bývalýho šéfa,“ povzdechla si. „A nemyslím si, že bych našla práci nějak brzo, takže by sis měl možná začít hledat novýho nájemníka.“

To by teda nešlo, uvědomil si, když se rozhlédl po pedantsky čisté kuchyni. Nejenže by se pořád cítil jako kretén kvůli tomu, co řekl, ale ještě by tu zůstal uvězněný s bratrancem nebo někým, kdo by ho k smrti otravoval. Neztratí svou dokonalou nájemnici, a už vůbec ne, pokud tomu může zabránit.

„A co říkáš tomuhle?“ navrhl, když Zoe vzala plech s muffiny a vysypala je do koše. „Když tě strejda nepřijme, i když já jsem si jistě, že jo,“ (taky na to sám dohlídne) „můžeš pracovat pro mě.“

„Co přesně bych dělala?“ Mezitím umyla plech a položila ho na odkapávač.

„Úklid, praní, pochůzky, starala by ses o trávník, prostě takový věci...“ Byl sám na sebe hrdý, že něco takového vymyslel.

Přimhouřila oči. „Musela bych vařit?“

Bože chraň...

„Ne, to ne, to nemusela,“ řekl rychle.

„Kolik na hodinu?“ zeptala se váhavě.

„Osm babek?“ navrhl. Ten nápad se mu líbil čím dál víc. Rozhodně by mu to ulehčilo život a mohl by si užít tu trochu volného času, který má. Takhle by mu to stoprocentně vyhovovalo. Škoda že neumí vařit. „Vlastně i když tě strejda přijme, pořád můžeš dělat i pro mě, aby sis trochu přivydělala.“

Bylo mu jasné, že ji vidina peněz navíc oslovila, ale že se to snaží nedat najevo.

„Deset dolarů na hodinu,“ řekla nakonec.

„To je vydírání!“

„Ne, to je cena za to, že se budu muset přiblížit k tvým špinavým trenkám.“

„Tak jo,“ řekl s dlouhým povzdechem a odlepil se od linky. Konec konců má pravdu. „Začít můžeš hned.“

„Dobře,“ kývla hlavou. „Co je potřeba udělat?“

„Potřebuju, abys šla nakoupit jídlo, vyprala jednu dvě pračky a trochu poklidila,“ řekl a snažil se nevyděsit ji pravdou. Brzy zjistí, jaké peklo ji čeká. Až odhalí pravý stav věcí, bude už s těmi penězi navíc počítat. Navíc zoufale hledá práci, tak by si neměla na ten jeho chlívěk stěžovat. Místo toho by mu měla poděkovat.

„To by šlo,“ zamumlala a vytáhla propisku a bloček. „Napiš, co potřebuješ,“ odkašlala si. „Na ten nákup budu potřebovat peníze,“ dodala rozpačitě.

„S tím si nedělej starosti.“ Vzal si od ní propisku a rychle sepsal seznam. „Ještě jsi mi neřekla, proč jsi včera nechala otevřený okýnko,“ připomněl jí.

„Vyjelo z kolejniček a myslím, že se uvnitř dveří rozbilo,“ odpověděla, zatímco se mu přes rameno marně snažila nahlédnout do nákupního seznamu. „Budu ho dneska muset odvézt do servisu.“

Měl by ji nechat, ať si to zařídí sama, ale sám ví, kolik si taková místa účtují. „Ne,“ potřásl hlavou a podal jí seznam, aby mohl vytáhnout peněženku. „Spravím to o víkendu. Do té doby, jestli s ním budeš muset někam jet, si dej na sedadlo pár ručníků a pytel na odpadky. A jinak ho nech vyschnout. Odpoledne si můžeš půjčit můj čistič koberců, abys tu vodu vysála,“ řekl a podal jí peníze. Teď už si ale musí pospíšet, nebo přijde pozdě.

„Díky,“ zamumlala nepřítomně a pohlédla na nákupní seznam. „Nic jsi nenapsal,“ zamračila se.

„Jo, napsal.“ A ukázal na jediné slovo na papíře.

„Všechno,“ přečetla nahlas. Rty jí zacukaly. „To mi teda pomůže.“

„To jsem celej já,“ prohlásil. Věděl, že časem přijde na to, jaké má štěstí, že má domácího, jako je on.

Kapitola 5

Možná to nebyl zas tak dobrý nápad, pomyslela si Zoe, když vystoupila z auta a rozhlédla se po rozlehlé stavbě. O stavebnictví nic neví. Navíc si je celkem jistá, že díky špatnému doporučení, které brzy dorazí, tuhle práci nedostane. A vlastně ani žádnou jinou.

Možná by měla nasednout zpátky do auta a spokojit se s prací na částečný úvazek pro Trevora. Mezitím se pokusí vymyslet, jak si najít zaměstnání, aniž by musela ukazovat své reference.

„Pohni zadkem!“ vyštěkl vtom rozložitý muž ve frontě u stánku s jídlem a k smrti ji vyděsil. Ne, tohle rozhodně není místo pro ni, uvědomila si. Otevřela dveře, aby se nasoukala zpátky do svého malinkého auta. Možná když se bude hodně snažit, Trevor by třeba...

„Jste Zoe O'Sheaová?“ zeptal se vysoký muž s krátkými, jako uhel černými vlasy protkanými stříbrnými prameny, který se zastavil u jejího auta. Okamžitě si všimla, jak je atraktivní, jakou má mohutnou postavu a vrásky od smíchu kolem očí. K tomu čistá košile, maskáčové kalhoty a psací podložka – hned jí bylo jasné, o koho jde.

„Pan Bradford?“ zeptala se a ustoupila od auta. Doufala, že si jejího pokusu o útěk nevšiml.

Natáhl k ní ruku: „Jared.“ Pokývl a zatímco jí třásl rukou, posuňkem naznačil k neskutečně širokému karavanu, který sloužil jako kancelář. „Nepůjdeme si promluvit dovnitř?“

„To zní skvěle, děkuju,“ řekla. Měla hloupý pocit, že přišla na pracovní pohovor v džínách a letní halence. Nic jiného na sebe ale neměla a Trevor ji ujistil, že to bude stačit. Necítí se ve své kůži, když v tolika ohledech spoléhá na pomoc jediného člověka, ale taky ví, že teď nemá na výběr.

Jared jí podržel dveře a ona s nervózním úsměvem vešla dovnitř. První, čeho si všimla, byla velká lednička, skříňky a dřez, které zabíraly polovinu prostoru. To bylo docela překvapení. Nemají tyhle

karavany obvykle jen malé kuchyňky? uvažovala, zatímco si prohlížela malý pohodlný obývací stůl a velký psací stůl ve tvaru písmene L po levé straně.

„Vážím si toho, že jste přišla na pohovor. Zoufale potřebujeme sekretářku a office manažerku na plný úvazek,“ řekl a sáhl na stůl pro další psací podložku. Než ji Zoe podal, připevnil k ní několik papírů.

„Byl bych rád, kdybyste mohla nejdřív vyplnit oddíl doporučení. Abych to zkontroloval, než vypíšete zbytek žádosti,“ navrhl s milým úsměvem.

„D-dobře,“ zakoktala nervózně a zmocnily se jí obavy. Tohle neskončí dobře. Napadlo ji, že by mu svoji situaci naznačila, ale pak si to rozmyslela, protože by to nejspíš vypadalo, jako že svého posledního zaměstnavatele pomlouvá.

S obavami se posadila, rychle vyplnila vrchní papír a podala mu ho. S úsměvem zmizel ve dveřích napravo od stolu a zavřel za sebou. Nechal ji samotnou, buď aby to papírování dokončila, nebo utekla.

Ale co, rozhodla se o minutu později. Co může ztratit? Tedy kromě své pýchy a důstojnosti. Vyplnit zbytek papírů jí netrvalo dlouho. Když skončila, zůstala sedět a snažila se nevrtnět.

Naštěstí ji pan Bradford nenechal čekat moc dlouho.

„Pojďte prosím do mé kanceláře,“ vybídl ji, aniž by se přestával usmívat. Usoudila, že to musí být dobré znamení. Vešla do kanceláře, a když se pořádně rozhlédla kolem, málem zakopla.

Co má tohle proboha...

Polovina místnosti byla zařízená jako normální kancelář, s velkým stolem, kartotékami, počítačem, dvěma židlemi, zarámovanými dokumenty a velkými obrazy starých projektů na stěnách. Druhá polovina byla přinejmenším poněkud podivná.

V rohu byla dětská postýlka, přebalovací pult, knihovnička s knížkami a hračkami, na stěnách obrázky Mickey Mouse a plyšový medvídek na podlaze. Tahle část je evidentně zařízená pro dítě, pomyslela si.

„To je pro mého malého kamaráda,“ vysvětlil jí pan Bradford s úsměvem.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se a posadila se na židli, na kterou jí ukázal.

„Cole, už mu bude brzo rok,“ prohlásil hrdě, když se posadil za stůl. „Můžu?“ natáhl ruku pro její žádost.

Podala mu ji. Měla sto chutí se zeptat, co o ní v její staré práci řekli,

ale ovládla se. Jak tam tak seděla a snažila se nevypadat nervózně, on si zatím prohlížel formulář a každou chvíli pokýval hlavou.

Pokouší se najít slušný způsob, jak jí říct, že nemají zájem? Nepamatuje si, že by byla takhle nervózní při svém posledním pohovoru. Pravda, bylo to už před víc než třemi lety, ale není si vůbec jistá, jestli její žaludek zvládne stres z dalších pohovorů.

„Kdy můžete začít?“ zeptal se a vylekal ji tím.

Sice věděla, že by měla držet jazyk za zuby, ale opět jí to nedalo. „Prověřil jste si moje reference?“

„Jistě, všechno je v pořádku.“

„Všechno?“ zeptala se a přála si, aby dokázala udržet pusu zavřenou. Vážně, co to s ní jen je?

„Jo, pracovala jste pro naprostý kretény.“ Usmál se a mrkl na ni. „Nedělejte si starosti, Trevor mi o tom dnes ráno řekl. Taky není na škodu, že už se znáte s manželkou, Megan mi vás doporučila.“

Zoe vydechla úlevou.

„Takže můžete začít zítra?“ zeptal se.

Zrovna otevřela pusou, aby mu odpověděla, když do kanceláře vtrhl velikánský naštvaný chlap v černém triku s nápisem Stavby Bradford, kolem pasu opasek s nářadím.

„Chci, abys ji vyhodil!“ křikl a mrskl na Jaredův stůl nějaký papír.

Zoe netrvalo dlouho, než si uvědomila, že jde o dalšího Bradforda. Vlastně vypadal jako mladší verze Jareda. Vysoký, dobře stavěný a neuvěřitelně hezký.

„Tak tohle už snad ne,“ zamumlal Jared opatrně a rukama si přešel po obličejí.

„Ale jo, tak *tohle zase jo*. Napadla mě, využila a tentokrát mám i svědka,“ prohlásil muž triumfálně a netrpělivě se ohlédl přes rameno. „Pojď už sakra dovnitř!“

Zoe uslyšela dlouhý povzdech a pak do kanceláře vešel mnohem menší a štíhlejší muž v košili a kravatě. Vypadal, jako by byl kdekoliv jinde radši než tady.

„Jarede, omlouvám se, neměl jsem nejmenší tušení, co má za lubem, dokud mě nevytáhl z kanceláře.“

„To je dobrý, Brade,“ řekl Jared a opřel se o opěradlo židle.

„Blbost! Najal jsi ženskou, která si ode mě nedokáže udržet odstup! Musíš ji vyhodit!“

Zoe si všimla snubního prstýnku, který měl ten muž na prstě, a pomyslela si: No, je opravdu hezký potkat někoho, kdo si cení závazků, které má ke své ženě. Většine chlapů by se taková pozornost líbila.

„Řekni mu, cos včera viděl,“ dožadoval se muž v černém triku. Brad si povzdychl. „Myslíš to, jak jsi ji přitiskl na zadní stranu stánku s jídlem a vášnivě ji líbal?“

No dobře... možná se mu ta pozornost přece jen líbí, pomyslela si Zoe. Cítila se zvláštním způsobem zklamaná, že na světě nejsou žádné šťastně ženatí muži. To někomu takovému, jako je ona, nenechává moc naděje.

Obr zalapal po dechu. „Ty zrádče! Viděl jsi jen to, co ona chtěla, abys viděl!“

„Jak myslíš,“ opáčil Brad a posadil se vedle Zoe na židli. „Ahoj, já jsem Brad a omlouvám se tady za kámoše. Jsme tu všichni přesvědčený, že se zbláznil,“ dodal s úsměvem.

„Zoe,“ představila se a napadlo ji, jestli by radši neměla odejít.

„Nevidíš, že tu mám jednání?“ zeptal se Jared většího z mužů a ukázal na ni.

„Co může být důležitější než se ujistit, že tvoje sekretářka nesahá svýma malýma hříšnýma rukama na tvýho drahýho synáčka?“ namítl obr. Vysloužil si tím podrážděný povzdech od obou a zamumlanou nádvku od otce.

„Zoe O’Sheaová,“ řekl Jared a ukázal na obra, „a tohle je můj syn Jason. Jasone, než jsi sem vtrhnul a začal se chovat jako blbec, dělal jsem právě se Zoe pohovor na pozici sekretářky.“

Jason si založil své velké ruce na prsou a zadíval se na ni. „Dokážete na mě nesahat?“

„Jsem si celkem jistá, že to zvládnou.“ Přemýšlela, jestli ten člověk doopravdy není blázen.

„To je všechno, co mě zajímá,“ poznamenal s povzdechem. Tvářil se přítom naprosto vážně.

„Nebojte se, Zoe, dělá pro mě jen v létě a k tomu jeden týden každý měsíc po zbytek roku,“ ujistil ji Jared a zdvihl list papíru, kterým před chvílí Jason praštil o stůl.

„Zbytek času tráví formováním mysli naší mládeže,“ dodal suše Brad. Dostalo se mu zasmání od Jareda a zlostného pohledu od Jasona.

„Je ti jasný, že tohle ukážu mámě,“ řekl Jared a přísně se na syna podíval.

„Krucinál,“ pronesl Jason, natáhl se a vytrhl otci papír z rukou. „To jsem mohl vědět, že se postavíš na její stranu!“

„Už jsi skončil s rušením mé schůzky se slečnou O’Sheovou?“

Jason přimhouřil oči a zadíval se na Zoe. „Tu práci vezmete, že jo?“

„Asi ano, já...“

„Dobře,“ řekl a přesunul svoji pozornost k otci. „V tom případě tu druhou vyhod.“

„Nemůžu ji vyhodit, musí zaučit Zoe,“ vysvětloval mu trpělivě Jared, ačkoliv ona na jejich nabídku vlastně ještě nekvývla. Nevěděla, co si má myslet o práci s blázný. Na druhou stranu poslední tři roky strávila prací s lidmi bez svědomí.

„Zaučit ji může máma.“ Jason ukázal na hodiny s Mickey Mousem visící na zdi. „Je skoro poledne a ona tu ještě není. Měl bys tu línou kůži vyhodit na hodinu.“

„Ráno šla k doktorovi, ty blbče,“ odsekl Jared. „A přestaň se chovat jako dítě. Tvoji ženu vyhodit nehodlám.“

Zoe cítila, jak jí obočí vystřelilo vzhůru. Ten člověk chce nechat vyhodit svoji manželku? Je to blázen. Dřív než se pokusila vymyslet nějakou výmluvu a utéct, slitoval se nad ní Brad a situaci jí vysvětlil.

„Je v sedmém měsíci a on nechce, aby pracovala. Takže na ni každé den podává stížnosti kvůli sexuálnímu obtěžování a podobně a my se mu všichni za zády smějeme.“

Aha...

To je skoro sladký. Takovým šíleným způsobem.

„Neměla by pracovat,“ prohlásil nasupeně Jason.

„Je ráda, když má co dělat,“ namítl Jared.

Zoe vstala. „Možná bych měla počkat venku,“ řekla poněkud rozpačitě.

„Ne, to je...“

„Tati?“ přerušil ho ženský hlas z druhé místnosti. „Mohl by mi někdo pomoci? Jinak upustím ten tác s brownies, který jsem upekla.“

Slovo „brownies“ ještě ani nedoznělo a Jared už byl na nohou a chvátal ke dveřím. Ve stejnou chvíli tam zamířil i Jason. Už byl skoro tam, když ho Jared popadl za košili a zatáhl ho zpátky, až klopýtl.